

SAGA FAMILIEI COURTNEY

- *Festinul leilor*
- *Sunetul tunetului*
- *Sanctuarul*
- *Tărâmul în flacări*
- *Puterea sabiei*
- *Furia*
- *Vulpea aurie*
- *Vremea morții*
- *Păsări de pradă*
- *Musonul*
- *Orizontul albastru*

SERIA EGIPTUL ANTIC

- *Războinicii Nilului*
- *Ultimul papyrus*
- *Magul*
- *Căutarea*
- *Zeul deșertului*
- *Hector Cross*

ALTE TITLURI:

- *În pericol*

WILBUR SMITH

TRIUMFUL SOARELUI



Rebecca se sprijinea cu coatele de pervazul ferestrei mari și fără geamuri, iar căldura deșertului îi sufla în față precum răsufierea unui furnal. Până și fluviul de jos părea să fiarbă ca un cazan. Era lat de aproape un kilometru și jumătate, căci era sezonul Nilului crescut. Debitul era atât de puternic, încât crea vârtejuri și bulboane lucioase la suprafață. Nilul Alb era verde și urât mirositor, întinat de mlaștinile prin care trecuse de curând, mlaștini ce se întindeau pe o suprafață de mărimea Belgiei. Arabii numeau această întindere de apă Bahr el Ghazal, iar britanicii îi spuneau Sudd.

În lunile friguroase ale anului anterior, Rebecca navigase în amonte împreună cu tatăl ei spre locul în care apele fluviului ieșeau din mlaștini. Dincolo de acel punct, canalele și lagunele Suddului erau neexplorate și necunoscute, acoperite în mare parte de ierburi plutitoare care-și schimbau permanent locul, ascunzându-se de ochii tuturor, în afară de aceia ai celui mai experimentat și mai iscusit navigator. Această lume marină, năpădită de febră, era vizuina crocodililor și a hipopotamilor; a numeroase păsări ciudate, unele frumoase, altele grotești; a antilopei sitatunga, strania antilopă amfibiană cu coarne răsucite, cu blana mișoasă și copitele alungite, adaptată la viața în apă.

Rebecca întoarse capul și o șuviță groasă de păr blond îi căzu peste ochi. O dădu la o parte și privi în aval, unde se întâlneau două râuri mari. Era o priveliște ce o intrigase mereu, deși o privea în fiecare zi de doi ani. Un noian uriaș de ciuma-apelor plutea spre centrul canalului. Se

desprinsese din mlaștini și avea să fie dus de curent până se împrăștia spre nord în vârtoarea cataractelor, acele cascade care, din când în când, tulburau curgerea lină a Nilului. Îi urmări trecerea greoaie până când ajunse la confluența celor două brațe ale Nilului.

Celălalt Nil cobora din est. Era proaspăt și dulce ca râul de munte din care izvora. În acest sezon al Nilului crescut, apele lui aveau nuanțe cenușii și de albastru-deschis, de la aluviunile culese din lanțurile muntoase din Abisinia. Purta numele acestei culori. Nilul Albastru era puțin mai îngust decât geamănul său, dar tot ca un șarpe acvatic masiv. Râurile se uneau în vârful triunghiului de uscat pe care se afla Orașul Trompei de Elefant. Aceasta era semnificația numelui Khartoum. Cele două râuri nu se amestecau imediat. Cât vedea Rebecca în aval, mergeau unul pe lângă altul în aceeași albie, fiecare păstrându-și aspectul și culoarea, până când se izbeau laolaltă de stâncile de la intrarea în defileul Shabluka, aflat la treizeci de kilometri distanță, și se învolburau într-un amalgam tumultuos.

– Nu mă ascuți, draga mea, zise tatăl ei cu asprime.

Rebecca zâmbi și se întoarse cu fața spre el.

– Iartă-mă, tată, nu eram atentă.

– Știu. Știu. Sunt vremuri grele, încuviință el. Dar trebuie să le faci față. Nu mai ești un copil, Becky.

– Într-adevăr, nu mai sunt, aprobă ea vehement. Nu avusesese de gând să se vaite – nu se văita niciodată. Am împlinit șaptesprezece ani săptămâna trecută. Mama s-a măritat cu tine când avea vârsta mea.

– Iar acum tu i-ai luat locul ca stăpână a casei.

Expresia lui deveni tristă, amintindu-și de soția sa iubită și de natura cumplită a morții ei.

– Dragă tată, tocmai ai sărit de pe stâncă de bunăvoie, râse ea. Dacă sunt ceea ce spui tu că sunt, atunci cum de mă îndemni să te abandonez?

David Benbrook păru nedumerit, apoi își alungă amărăciunea și râse împreună cu ea. Era atât de isteată și de frumoasă, încât rareori i se putea împotrivi.

– Semeni atât de mult cu mama ta!

Acest lucru era, de obicei, steagul alb al înfrângerii, dar acum se lupta cu propriile argumente. Rebecca se întoarse cu spatele la fereastră, fără să-l ignore, dar ascultând doar pe jumătate. Acum, când tatăl ei îi amintise de pericolul cumplit în care se aflau, simțea ghearele reci ale groazei în stomac în timp ce privea către râu.

Clădirile întinse ale orașului de baștină Omdurman se înghesuiau spre malul îndepărtat, în tonuri pământii precum deșertul din jurul lor, mici ca niște case de păpuși de la distanță și tremurând ca un miraj. Însă amenințarea emana din direcția lor cu ferocitatea căldurii date de soare. Zi și noapte, tobele nu încetau nicio clipă, amintindu-le necontenit de amenințarea mortală care plutea deasupra lor. Le auzea bubuind peste ape, ca bătaia inimii unui monstru. Și-l imagina stând în mijlocul pânzei, privind cu poftă dincolo de râu către ei, un fanatic cu o sete de neostoit de sânge uman. În curând, el și slujitorii lui aveau să vină după ei. Se cutremură și se concentră din nou spre vocea tatălui ei.

– Bineînțeles, recunosc că ai curajul natural și încăpățănarea mamei tale, dar gândește-te la gemene, Becky. Gândește-te la copii. Acum sunt copiii tăi.

– Sunt conștientă de datoria pe care o am față de ele în fiecare secundă din zi, răbufni ea, apoi își ascunse mânia și zâmbi din nou – zâmbetul care îi înmuia inima mereu. Dar mă gândesc și la tine. Traversă camera și rămase lângă scaunul lui, punându-i mâna pe umăr. Dacă vii cu noi, tată, eu și fetele vom pleca.

– Nu pot, Becky. Datoria mă ține aici. Eu sunt consulul general al Maiestății Sale. Am o responsabilitate sfântă. Locul meu e aici, la Khartoum.

– Atunci, aici e și al meu, spuse ea simplu și-l mângâie pe cap.

Părul lui era încă des și îi ieșea printre degete, dar avea mai multe fire argintii decât blana de samur. Era un bărbat chipeș, iar ea îi peria deseori părul sau îi tundea și-i răsucea mustața cu aceeași mândrie cu care o făcea cândva mama ei.

El oftă și se pregăti să protesteze mai departe, dar în aceeași clipă un cor de țipete copilărești răsună prin fereastra deschisă. Amândoi încremeniră. Cunoșteau acele voci și inimile amândurora tresăltară la auzul lor. Rebecca o luă la fugă prin cameră, iar David sări de la birou. Se relaxară când strigătele se auziră din nou și recunoscură în glasuri încântarea, nu spaima.

– Sunt în foisor, spuse Rebecca.

– Nu au voie acolo, exclamă David.

– Sunt multe locuri în care nu au voie, zise Rebecca, și acolo le găsești de obicei.

O luă înainte, ieșind pe ușă și intrând în coridorul cu podele din piatră. În capătul opus, o scară circulară se răsucea spre interiorul turnului. Rebecca își săltă poalele rochiei și urcă treptele în fugă, sprintenă și sigură pe ea, în timp ce tatăl ei venea mai alene din urmă. Ieși în lumina orbitoare a soarelui, pe balconul superior al turnului.

Gemelele dansau periculos de aproape de parapetul jos. Rebecca le prinse de câte o mână și le trase înapoi. Se uită în jos, de la înălțimea palatului consular. Minaretele și acoperiturile din Khartoum se întindeau dedesubt. Ambele brațe ale Nilului erau vizibile pe kilometri întregi în fiecare direcție.

Saffron încercă să-și tragă brațul din strânsarea Rebeccăi.

– *Ibisul!* strigă ea. Uite! Vine *Ibisul*.

Era sora mai înaltă și mai brună. Sălbatică și încăpățânată ca un băiat.

– *Ibisul temerar*, spuse Amber pe un ton pițigăiat.

Era blondă și grațioasă, cu un timbru melodios în glas, chiar și atunci când era entuziasmată.

– E Ryder, cu *Ibisul temerar*.

– Domnul Ryder Courtney pentru tine, o corectă Rebecca. Nu trebuie să le spui niciodată adulților pe numele de botez. Nu vreau să fiu nevoită să-ți repet.

Dar niciuna dintre copile nu puse la suflet dojana. Se uitau toate trei cu nerăbdare în sus, pe Nilul Alb, la vaporul cu aburi, alb și cochet, care plutea la vale dus de curent.

– Parcă e făcut din glazură de zahăr, zise Amber, frumusețea familiei; avea trăsături angelice, un nas mic și obraznic și ochi mari și albaștri.

– Așa spui de câte ori vine, remarcă Saffron fără răutate.

Era opusul lui Amber: avea ochii de culoarea mierii afumate, pistrui minusculi ce-i scoteau în evidență pomeții proeminenți și gura mare și surâzătoare. Saffron ridică privirea spre Rebecca cu o strălucire jucăușă în ochii de culoarea mierii.

– Ryder e iubitul tău, nu-i așa?

„Iubitul“ era cel mai recent cuvânt adăugat la vocabularul lor și, dat fiind faptul că îl folosea doar ca să se refere la Ryder Courtney, Rebecca îl considera pretențios și ciudat de enervant.

– Ba nu e! răspunse Rebecca trufașă, ascunzându-și iritarea. Și nu fi obraznică, domnișoară Istețică.

– Aduce o grămadă de mâncare!

Saffron arătă spre șirul de barje încăpătoare, cu fundul lat, pe care *Ibisul* le remorca.

Rebecca le dădu drumul fetelor și-și acoperi ochii cu mâinile ca să se apere de lumină. Observă că Saffron avea dreptate. Cel puțin două barje erau pline ochi cu saci de sorg¹, principalele cereale cultivate în Sudan. Celelalte două

¹ Vezi Glosar (n. tr.)

transportau diferite mărfuri, fiindcă Ryder era unul dintre cei mai prosperi negustori de pe cele două fluvii. Punctele lui comerciale erau înșirate pe o distanță de vreo sută șazeci de kilometri pe malurile ambelor brațe ale Nilului, de la confluența râului Atbara, în nord, până la Gondokoro și îndepărtata Ecuatoria, în sud, apoi spre est de la Khartoum, de-a lungul Nilului Albastru, până în ținuturile muntoase din Abisinia.

Exact atunci, David ieși pe balcon.

– Slavă bunului Dumnezeu că a venit, spuse el încet. E ultima voastră șansă de a scăpa. Courtney o să vă poată duce cu alte sute de refugiați în aval, departe de ghearele malefice ale Mahdiului.

În timp ce vorbea, auziră o bubuitură de tun dincolo de Nilul Alb. Se întoarseră imediat și văzură fumul ieșind dintr-un tun Krupps al dervișilor¹, pe malul îndepărtat. O clipă mai târziu, un gheizer de picături de apă se ridică de la suprafața râului, la vreo nouăzeci de metri în fața navei cu aburi care se apropia. Spuma avea o nuanță gălbuie de la lidita din ghiulelea explodată.

Rebecca își acoperi gura cu mâna ca să-și înăbușe un strigăt de spaimă, iar David remarcă sec:

– Să sperăm că precizia lor e la standardul obișnuit.

Unul după altul, celelalte tunuri din bateriile dervișilor izbucniră într-o salvă lungă și răsunătoare, iar apele din jurul micii bărci săltară învolburate de explozia ghiulelelor. Șrapnelele biciuiau suprafața râului ca o ploaie tropicală.

Pe urmă, toate tobele mari ale armatei Mahdiului izbucniră ca o provocare dogită, iar trâmpetele *ombeya*² trâmbițară la unison. Dintre clădirile din lut, călăreții pe cai și cămile

¹ Reinterpretare a termenului *derviş* (călugăr musulman), folosită de anumiți istorici și scriitori cu referire la răscoala mahdistă din Sudan împotriva puterilor colonialiste între 1881 și 1885 (n. tr.)

² Vezi Glosar (n. tr.)

năvăliră în grupuri și galopară de-a lungul malului, păstrând ritmul *Ibisului*.

Rebecca alergă la telescopul lung de alamă al tatălui ei, fixat mereu pe un trepied în capătul opus al parapetului și îndreptat dincolo de râu, către citadela inamică. Se ridică pe vârfuri ca să ajungă la vizor și focaliză repede lentila. Trecu peste roiul cavaleriei dervișilor, pe jumătate ascunși în norii roșietici de praf ridicați de caii în galop. Păreau atât de aproape, încât le vedea expresiile de pe fețele întunecate; aproape că le citea pe buze jurămintele și amenințările, auzind, totodată, strigătul cumplit de război: „Allah Akbar! Nu există alt Dumnezeu decât Allah și Mahomed e profetul lui“.

Acești călăreți erau ansari¹, Ajutătorii, garda de elită a Mahdiului. Cu toții purtau *jibba*², robele peticite simbolizând zdrențele ce fuseseră multă vreme singurul veșmânt disponibil pentru ei la începutul acestui *jihad*³ împotriva păgânilor necredincioși, fără Dumnezeu. Înarmați doar cu sulite și pietre, ansarii nimiciseră în ultimele șase luni trei armate ale păgânilor și le măcelăriseră toți soldații până la unul. Acum țineau orașul Khartoum sub asediu și se făleau cu robele lor peticite, emblema curajului lor neînduplecat și a credinței în Allah și în Mahdiul său, Cel Așteptat. În timp ce călăreau, fluturau săbiile cu mâner dublu și trăgeau cu carabinele Martini-Henry pe care le capturaseră de la armatele înfrante.

În timpul lunilor de asediu, Rebecca văzuse deseori această manifestare războinică, așa că îndreptă telescopul de la ei către partea opusă a râului, traversând pădurea de obuze ce plescăiau în apă, iscând picături de spumă ce săreau în aer, până când puntea deschisă a navei cu aburi se văzu foarte clar. Silueta familiară a lui Ryder Courtney era aplecată pe balustrada de pe punte, privind cu vag amuzament

¹ Vezi Glosar (n. tr.)

² Vezi Glosar (n. tr.)

³ Vezi Glosar (n. tr.)

bufoneriile oamenilor care încercau să-l omoare. În timp ce-l privea, el se îndreptă și scoase dintre buze țigara de foi lungă și neagră. Îi spuse ceva timonierului, care învârti timona ascultător, apoi siajul lung al *Ibisului* începu să se onduleze spre malul dinspre Khartoum al râului.

În ciuda tachinărilor lui Saffron, Rebecca nu simțea împunsătura iubirii la vederea lui. Zâmbi în sinea ei: „Oricum, mă îndoiesc că aş recunoaște-o“. Se considera imună la astfel de sentimente lumești. Cu toate acestea, simți o tresărire de admirație văzând calmul lui Ryder în mijlocul primejdiei, urmată aproape imediat de strălucirea caldă a prieteniei. „Ei bine, nu e niciun rău în a recunoaște că suntem prieteni, se convinse singură, devenind brusc îngrijorată pentru siguranța lui. Te rog, Doamne, ai grijă de Ryder în ochiul furtunii“, șopti ea, iar Dumnezeu păru s-o asculte.

Sub ochii ei, un șrapnel de oțel produse o gaură zimțată în coșul de deasupra capului lui Ryder, iar fumul negru din boiler țâșni afară. El nu întoarse capul, ci doar duse țigara de foi la buze, scoțând un fir lung de fum cenușiu de tutun, pe care vântul îl împrăstie de îndată. Purta o cămașă albă cam soioasă, deschisă la gât și cu mânecile suflecate până sus. Cu degetul mare își dădu pe ceafă pălăria cu borul lat, din frunze de palmier împletite. La o primă vedere, părea un tip îndesat, dar iluzia era creată de umerii lați și de grosimea brațelor cu mușchi proeminenți, rezultat al muncii susținute. Talia îngustă și felul în care se înălța deasupra timonierului arab de lângă el dovedeau contrariul.

David le luase de mână pe fiicele mai mici ca să le stăpânească și se aplecase peste parapet, strigând la cineva din curtea palatului consular.

– Dragul meu general, crezi că i-ai putea face pe tunarii dumitale să întoarcă focul și să le distragă atenția de la nava domnului Courtney? spunea el pe un ton plin de respect.

Rebecca privi în jos și văzu că tatăl ei i se adresa comandantului garnizoanei egiptene care păzea orașul. Generalul „Chinezul“ Gordon era un erou al imperiului, victorios în războaiele din toate colțurile lumii. În China, legendara sa armată „Veșnic Victorioasă“ îi adusese această poreclă.

Generalul ieșise din comandamentul din aripa de sud a palatului, având pe cap fesul roșu în formă de ghiveci.

– Ordinul le-a fost deja trimis tunarilor, domnule.

Răspunsul lui Gordon era aspru și categoric, cu o urmă de iritare. Nu era nevoie să-i spună cineva care era datoria lui.

Vocea lui răzbătu clar până în locul în care stătea Rebecca. Se spunea că se putea face auzit fără efort până și pe un câmp de luptă plin de larmă.

Câteva minute mai târziu, artileria egipteană deschise un foc sporadic, din amplasamentele sale aflate de-a lungul falezei orașului. Aveau tunuri Krupps de munte, de calibru mic, un model depășit cu obuze de aproape trei kilograme; muniția lor era limitată și veche, cu riscul de a nu exploda. Cu toate acestea, pentru cei obișnuiți cu prostiile garnizoanei egiptene, precizia lor era surprinzătoare. Câțiva nori de fum negru de șrapnel apărură pe cerul senin deasupra bateriilor dervișilor, căci tunarii din ambele tabere își tot măsuraseră reciproc poziția în lunile de la începutul asediului. Salvele dervișilor slăbiră vizibil. Încă neatinsă, nava albă ajunsese la confluența celor două râuri, iar barjele o urmară când se întoarse brusc spre tribord la gura Nilului Albastru, fiind adăpostită aproape imediat de tunurile de pe malul de vest de către clădirile din oraș. Rămase fără pradă, bateriile dervișilor amuțiră.

– Te rog, putem coborî pe chei să-l întâmpinăm? zise Saffron, trăgându-l pe tatăl ei spre capătul scării. Hai, Becky, să mergem să-l întâmpinăm pe iubitul tău.

În timp ce familia traversa în grabă grădinile neglijate și arse de soare ale palatului, generalul Gordon se îndreptă și el